

Puskacsővel írt tükör

Maratonfutó vagyok, mondta egy hang New York-i angolsággal, majd a tűz roppogása mellett folytatta, vagyis épp most az vagyok, maratonfutói minőségemben érkeztem ide, amúgy egy vállalkozásom van otthon. A másik alak megpiszkálta kicsit a tüzet, és rárakott még néhány száraz darabot. Volt ilyen kihívásom, hogy lefutok egy maratont az összes kontinensen. A társa egyetértően hallgatott a tűzbe meredve. Ez volt az utolsó, gondoltam, megkoronázom valami örökre szólóval. Otthon is vadászatok, de tudod, csak így kicsiben, hobbyvadász vagyok. Van egy nagy telkem, kint az erdőben. Tényleg nagy, hatalmas. Néha bejönnek őzek, nyulak, mikor mi. Itt azért más. A tűzrakó most hümmögött először az esti éjszakába. Jó nap volt, folytatta ismét, mint ha nem akarná, hogy a csend betöltse érzékeit, a társa ismét csak hümmögött egyet, jól elfáradtam, mondta még, és ásított egy nagyot, bár a kudu húsban azért csalódtam, szerettem volna megszeretni, és ahogy ezt kimondta, felkacagott. Azért sokkal jobb itt szaladni, mint az Antarktison, tudod, a szél, a szél az kegyetlen, egy ideig elhallgatott, várta, hogy társa valamit válaszoljon, de az csak ült, és a tűzbe meredt, néha egyetértően hümmögött, vagy horkant egyet. Meg is lepődtem egyébként, próbálta újra felvenni a fonalat, belelökni a társát valami beszélgetéscsonkba, de az csak mereven hallgatott tovább, nem gondolta az ember, hogy az Antarktison is rendeznek maratonfutó versenyeket. Ráadásul kettőt is, minden évben. Szoktál futni?

Csak ha üldöznek, válaszolta hirtelen a semmiből, azzal felállt, jó éjt, mondta még, és az erdőben jól elrejtett panziószerű menedékházba távozott. A hobbyvadász is aludni ment, és hamarosan elefántok és zsiráfok húzták az álom szavannájára, hogy aztán másnap újult erővel üldözhesse maradék trófeáit.

Mint egy maratonfutás, jutott eszébe újra és újra vadászás közben a párhuzam, és büszkeséget érzett, hogy ilyen gondolatok születnek meg benne. Szóval mint egy maratonfutás, nem szabad elsietni, be kell osztani az erőd, és ha már látod a célt, ha már látod az állatot, nem szabad elfuserálni, türelmes kell lenni a természethez, és ismét elmosolyodott, és ki kell várni a tökéletes helyzetet, a tökéletes időt mikor elsütjük a fegyvert. Azon a napon két vadat is sikerült elejteni.

Este ismét a szűkszávú amerikai őrizte a tüzet, a helyiek a vadakat dolgozták fel, a házban ügyködtek. A hobbyvadász előbb egy némettel próbált beszédbe elegyedni, de azt inkább lekötötte a kudu fejének a kifőzése.

Jó látni azért itt is földímet, kezdte a hobbyvadász, rögtön ahogy a tűzhöz ért. Majd ismét ő törte meg a kettejük közti csendet, sose tudnám megunni, csodálatosak ezek az állatok. Hallottad, Moritz befizetett még egy hétre. Hatalmas, imádom az európaiak lazaságát, nem gondolják túl a dolgokat. Te mióta vagy itt?

Néhány éve, válaszolta a szűkszavú, és mintha meglepődött volna, hogy választ kap a kérdésére, a hobbyvadászba egy pillanatra beakadt a szó. És kezdte, de nem tudta folytatni.

De hamarosan megyek vissza az államokba.

És vadász vagy itt, vagy?

Mondjuk. Visszavonultam, aztán itt kötöttem ki. Hosszú nyaralás. Utálom a vadászatot, köpte ki a végén, és ha a hobbyvadász nem lett volna meglepett, érezte volna a nyers megvetést a szavában.

És akkor mit csinálsz itt, kérdezte végül határozatlanul.

Orvvadászokra vadászok.

Az szép, le az orvvadászattal, végülis, azt hallottam, hogy a mi pénzünkől tudjátok ezt csinálni, vagyis a vadászok pénzén.

Faszság. Ezért lett elegendő.

A hobbyvadász úgy érezte, jobb nem visszakérdezni. Mikor megtalálta ezt a vadásztúrát, az idegenvezetője megállás nélkül azt szajkózta, hogy a külföldi vadászok pénzből tudják finanszírozni az állatmentéseket és az orvvadászok felkutatását. Szinte minden mondata végén kérlelte, hogy ezt mindenképp mondja el otthon is, és szóljon a barátainak. A vadászok a legaktívabb természetvédők, foglalta össze mindig mondandóját. A menedékház lassan elhallgatott, és a megszállók aludni indultak, a tüzet piszkáló amerikai biccentett a hobbyvadásznak, majd ő is indulni készült. Akkor, holnap este, mondta köszönésként a hobbyvadász, majd gyorsan hozzátette, a holnapi az utolsó napom itt, aztán vissza New York, de addig még, és kezével a fegyver tartását imitálta, egy zebra van a terítéken, az odaképzelt fegyverével végigpásztázta a sötétséget, majd lőtt egyet. Na csáó.

Negyven perce zötykölődik a hobbyvadász a három helyi kísérőjével az afrikai szavannán, a nap még kellemes, épphogy feljött, a terepjáró lengéscsillapítói kiegyenlítik a földút durvaságát. A hobbyvadász a trófeáiról készült képeket nézi a telefonján, Instára készíti elő őket, feltölti, aláírja a rövid üzenetét, melyen napok óta gondolkodik, hogy mekkora élménnyel gazdagodott, milyen csodálatosak ezek az állatok, és valami homályos elmélkedést száz karakterben a maratonfutás, a vadászat és a kettőnek a természetvédelemben való spirituális összefonódásáról, alá pedig az állatok neveit, melyeket a maratonfutása tiszteletére egy-egy kontinensről nevezett el. A nyársas antilop lett Ázsia, vonásairól valahogy Japán jut eszébe, a kudu Európa, a gnú Amerika a maga rendíthetetlen tartásával, a jávorantilop Dél-Amerika, az impala Ausztrália, és a varacskos disznó Antarktisz. És a mindennek a teje, a trófeák trófeája, a zebra – hát mi más – Afrika, hashtagekbe pedig olyan hívószavakat írt, mint afrika, vadászat, kudu, zebra, egyatermészettel. Miután meg volt, az egészet piszkozatba mentette, hogy este kiegészíthesse a mai nap trófeájával, eltette a telefont és a távoli hegyeket, a közeli fákat, a durva aljnövényzetet kezdte figyelni, a madarakat, a néhol felbukkanó, a horizonton futó zsiráfokat. Aztán egy kisebb védett területen leállították az autót, két kísérő maradt, kettő pedig a hobbyvadászt vezette a hegyek irányába. Pár száz méterenként rutinosan a távcsőbe néztek, majd jó néhány percnyi séta után a fák között kitűnt a zebrák kontrasztos mintázata. A számárszerű ugatások már a távolból jelezték az avatottaknak a zebrák irányát. Az állatok idegesen kerülgették a több napnyi vándorlás után meglelt vizet. A veszély legkisebb jelére, minden gyanús vízredőre ugrottak, de végül csak vízhez jutottak a kisebbek is. Most pihennek, csíkjaik beolvadnak a színvak ragadozók szemében a fák közé. De nem az ember szemében. A hobbyvadász két kísérőjével félkörívben került az állatokhoz, hogy a szél ne vigye feléjük a szagukat. Négyen voltak egy csikóval. A hobbyvadász néhány száz méterre közelítette az állatokat. Feltette a puskacsővét az állványra, és a teleszkópba nézett. A kiszemelt állat észrevette a jövevényeket, egyenesen a puská irányába nézett. Pillantásuk a távcső lencsái között találkozott, még senki nem nézett ilyen őszintén a hobbyvadász szemébe. Valami ismeretlen meleg borzongás suhant végig a hátán, ahogy végigpásztázott az állaton. Az ujja mintha önmagába akadt volna. Az Insta posztja jutott eszébe. Kattant a ravasz, a zebra kirúgott, a többiek futásnak eredtek, de nem látták a veszélyt, zavartan forgolódtak, honnan, merre kéne menekülni. Az eltalált egyre lassult, a földre esett, másodjára már nem volt képes fölállni, a társai őt figyelték, a hobbyvadász gukkerrel követte a zebra halálát, végül kiterült, és a társai közrefogták, még a finom por néhányszor felkavarodott az orra előtt. Körülötte a többiek a földet kaparták, és közelről szagolták társukat, már tudták, de nem akarták ott hagyni. Gyászolnak, gondolta a hobbyvadász, a gyász gondolata most intenzívebb volt benne minden örömnél, hogy ezek tudnak gyászolni, gondolkodott, és nem volt benne biztos, hogy a csikó szemében könnyet látott, vagy az elméje szórakozik vele. Szép lövés, hangzottak a gratulációk a helyiektől, magára erőltette várt örömet, és lepacsizott velük, lassan a kimeredő állathoz ment, majd az üvegesre tisztult szem mélyére nézett, és ebben a puskacsővel írt tükörben egy idegen ember mását látta. ■ ■ ■

■ **Ádám Szilamér** (Székelyudvarhely, 1997) a kolozsvári BBTE bölcsészkarán tanult magyar és orosz irodalom szakon. 2018 óta publikál novellákat és kritikákat, jelenleg magyartanárként dolgozik.